

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ চলন বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) হ'ব লাগে, তোমালোক দেৱতা হৈ আছে গতিকে লক্ষ্য আৰু লক্ষণ, কথন আৰু কৰ্ম সমান কৰা"

গীত: তুম্হে পাকে হমনে জহান পা লিয়া হ্যে.... (তোমাক পাই আমি গোটেই জগতখনকে পাই গ'লোঁ.....)**

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। এতিয়াতো কিছুসংখ্যক সন্তান আছে পাছলৈ বহুত সন্তান হৈ যাব। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকতো সকলোৱে জানিব লাগিব নহয় জানো। সকলো ধৰ্মৰ লোকে মানিব। পিতাই বুজাইছে যে সেই লৌকিক পিতাও হৃদৰ ব্ৰহ্মা হয়। তেওঁৰ উপাধিৰে বংশবৃক্ষ হয়। এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ। নামেই হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। সেই হৃদৰ ব্ৰহ্মাই সীমিত সংখ্যক প্ৰজা ৰচনা কৰে। কোনোৱে দুই-চাৰিজন ৰচিব, কোনোৱে ৰচনা নকৰেও। এওঁৰ ক্ষেত্ৰততো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে সন্তান নাই। গোটেই জগতখনেই এওঁৰ সন্তান। বেহদৰ বাপদাদা দুয়োৰে অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত আত্মিক স্নেহ আছে। সন্তানসকলক কিমান মৰমেৰে পঢ়ায় আৰু কিহ'ৰ পৰা কি কৰি তোলে! তেন্তে সন্তানসকল কিমান সীমাহীন আনন্দত থকা উচিত। সুখৰ নিচা তেতিয়া বাঢ়িব যেতিয়া পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰি থাকিব। পিতাই কল্পই-কল্পই বহুত মৰমেৰে সন্তানসকলক পালন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰে। 5 তত্ত্ব সহিত সকলোকে পালন কৰি তোলে। কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য কৰি তোলে। এয়া কিমান ডাঙৰ বেহদৰ সেৱা। পিতাই সন্তানসকলক বহুত মৰম চেনেহেৰে শিক্ষাও দি থাকে কাৰণ সন্তানসকলৰ শুধৰণি কৰাতো পিতা বা শিক্ষকেৰে কাম। পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈ যোৱা। এয়াও সন্তানসকলে চাৰ্টত (খতিয়নত) চাব লাগে যে মই শ্ৰীমতত চলি আছোঁ নে নিজৰ মনমতত চলি আছোঁ? শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই তোমালোক একুৰেট (নিখুঁত) হ'বগৈ। যিমান পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীতি বুদ্ধি থাকিব সিমানে গুপ্ত আনন্দেৰে ভৰপূৰ হৈ থাকিব। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই ইমান অপাৰ আনন্দিত হওঁনে? অব্যভিচাৰী স্মৃতি আছেনে? কোনো আকাংক্ষাতো নাই? এজন পিতাৰ স্মৃতি আছেনে? স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে আৰু তেতিয়া প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাওক। এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। এইটোৱে অন্তিম মন্ত্ৰ।

পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক সোধে - মৰমৰ সন্তানসকল, যেতিয়া বাপদাদাক সন্মুখত দেখা তেতিয়া বুদ্ধিত এইটো উদয় হয়নে যে আমাৰ বাবা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। পিতাই আমাক এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যায়। এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হোৱাৰ পথত। এইখনতো এতিয়া কোনো কামৰ নহয়। পিতাই কল্পই-কল্পই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। আমি কল্পই-কল্পই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁ। সন্তানসকলে এইটো সোৱণ কৰি কিমান উল্লাসিত হৈ থাকিব লাগে। সন্তানসকল, সময় বহুত কম। আজি কি আছে, কাইলৈ কি হ'ব। আজি আৰু কালিৰ খেল সেইবাবে সন্তানসকলে গাফিলতি (অৱহেলা) কৰিব নালাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ চলন বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) হ'ব লাগে। নিজে নিজক চাব লাগে যে মোৰ চলন দেৱতাসকলৰ দৰে হয়নে? মগজ (বিচাৰ-বুদ্ধি) দেৱতাৰ দৰে হৈ থাকেনে? যি লক্ষ্য আছে সেয়া হৈয়ো আছে নে কেৱল মুখেৰে কৈ আছোঁ? যি জ্ঞান পাইছা তাতেমন্ত্ৰ (মচণ্ডল) হৈ থাকিব লাগে। যিমান অলমুখী হৈ এই কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰি থাকিব তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই জগতখনৰ পৰা সেইখন জগতলৈ যাবলৈ বাকী অলপ সময় আছে। যেতিয়া সেইখন জগত এৰি দিলা তেন্তে আকৌ কিয় পিছলৈ চাব লাগে! বুদ্ধিযোগ সেইফালে কিয় যায়? এয়াও বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে। যেতিয়া পাৰ হৈ আহিলা তেন্তে আকৌ বুদ্ধি কিয় যায়? হৈ যোৱা কথাবোৰৰ চিন্তন নকৰিব। এই পুৰণি জগতখনৰ একো আশা যাতে নাথাকে। এতিয়াতো এটাই শ্ৰেষ্ঠ আশা ৰাখিব লাগে - আমিহো সুখধামলৈ যাম। ক'তো থমকি ৰ'ব নালাগে। চাব নালাগে। আগবাঢ়ি গৈ থাকিব লাগে। এফালেই চাই থাকা তেতিয়াহে অচল-অটল স্থিৰ অৱস্থা হ'ব। সময় বহুত জটিল হৈ গৈ আছে, এই পুৰণি জগতখনৰ অৱস্থা বেয়াহে হৈ গৈ থাকে। তোমালোকৰ এইবোৰৰ লগত কোনো সম্বন্ধ নাই। তোমালোকৰ সম্বন্ধ নতুন জগতৰ লগত, যি এতিয়া স্থাপন হৈ আছে। পিতাই বুজাইছে - এতিয়া 84 ৰ চক্ৰ পূৰা হ'ল। এতিয়া এই জগতখন নাশ হৈ যাব, ইয়াৰ অতি গুৰুতৰ অৱস্থা। এই সময়ত সকলোতকৈ বেছি ক্ৰোধ প্ৰকৃতিৰ উঠে সেইবাবে সকলো নাশ কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ ক্ৰোধ পূৰাদমে দেখুৱাব - গোটেই পুৰণি জগতখনক ডুৰাই দিব। বানপানী হ'ব। জুই জ্বলিব। মনুষ্য ভোকত মৰিব। ভূমিকম্পত ঘৰ আদি সকলো ভাঙি পৰিব। এই সকলো দুৰৱস্থা গোটেই জগতৰ বাবে আহিব। অনেক প্ৰকাৰে মৃত্যু হ'ব। এনেকুৱা-এনেকুৱা গেছ বোমা বিস্ফোৰণ কৰাৰ যাৰ দুৰ্গন্ধত মনুষ্য মৰি যাব। এই সকলো ডাৰমাৰ (নাটকৰ) পৰিকল্পনা কৰা আছে। ইয়াত দোষ কাৰো নাই। বিনাশতো হ'বলগীয়া আছেই সেইবাবে তোমালোকে এই পুৰণি জগতখনৰ পৰা বুদ্ধিৰ যোগ আঁতৰাই দিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে ক'বা - ৰাহ সৎগুৰু.....

যিয়ে আমাক এই মাৰ্গ-দৰ্শন কৰালে। আমাৰ সঁচা গুৰু বাবা এজনেই। যাৰ নাম ভক্তিতো চলি আহিছে। যাৰ কাৰণেই ব্ৰাহ্ম-ব্ৰাহ্ম গোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে ক'বা - ব্ৰাহ্ম সংগুৰু ব্ৰাহ্ম! ব্ৰাহ্ম ভাগ্য ব্ৰাহ্ম! ব্ৰাহ্ম ড্ৰামা ব্ৰাহ্ম! পিতাৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমি সংগতি পাই আছোঁ।

তোমালোক সন্তানসকল বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰাৰ বাবে নিমিত্ত হৈছা। গতিকে সকলোকে এইটো শুভ সংবাদ দিয়া যে এতিয়া নতুন ভাৰত, নতুন সৃষ্টি য'ত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল সেয়া পুনৰায় স্থাপন হৈ আছে। এই দুখধাম সলনি হৈ সুখধাম হ'ব। অন্তৰ আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে যে আমি সুখধামৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ। তাত এনেকৈ কোনোৱেও নুসুধিব যে তোমালোক সন্তুষ্টনে? স্বাস্থ্য ঠিকে আছেনে? এনেকৈ এইখন জগতত সোধা হয় কাৰণ এইখন হয়েই দুখৰ জগত। তোমালোক সন্তানসকলকো কোনেও এনেকৈ সুধিব নোৱাৰে। তোমালোকে ক'বা আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান, তোমালোকে আমাক কি মংগলবাৰ্তা সোধা! আমিহে সদায় সন্তুষ্ট, আনন্দিত থাকোঁ। স্বৰ্গতকৈও ইয়াত বেছি আনন্দিত কাৰণ স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা পিতাক পালোঁ যেতিয়া সকলো পালোঁ। চিন্তা আছিল সিপাৰে ব্ৰহ্মত থকা পিতাৰ তেওঁক পাই গ'লো, বাকী আৰু কিহ'ৰ চিন্তা! সদায় এইটো নিচা থাকিব লাগে। বহুত ৰয়েল, মধুৰ হ'ব লাগে। নিজৰ ভাগ্যক উচ্চ কৰি তোলাৰ এয়াই সময়। পদমাপদমপতি হোৱাৰ মুখ্য সাধন হৈছে - পদে পদে সাৱধানে আগবাঢ়ি যোৱা। অন্তৰ্মুখী হ'ব লাগে। সদায় যাতে এইটো ধ্যান থাকে - “যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও কৰিব”। দেহ-অহংকাৰ আদি বিকাৰৰ বীজ আধাকল্পৰ পৰাই ৰোপণ কৰা আছে। গোটেই জগততে এই বীজ আছে। এতিয়া সেইবোৰক নাইকিয়া কৰিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ বীজ ৰোপণ কৰিব নালাগে। এতিয়া দেহী-অভিমानीৰ বীজ ৰোপণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। অতি মৰমৰ পিতাক পাইছা তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ সলনি দেহক বা দেহধাৰীক স্মৰণ কৰা - এয়াও ভুল হয়। তোমালোকে আত্ম-অভিমानी হ'বলৈ, শীতল হ'বলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজৰ জীৱনক লৈ কেতিয়াও বিৰক্ত হ'ব নালাগে। এইটো জীৱন অমূল্য বুলি গায়ন আছে, ইয়াক চম্ভালিবও লাগে। তাৰ লগতে উপাৰ্জনো কৰিব লাগে। ইয়াত যিমান দিন থাকিবা, পিতাক স্মৰণ কৰি প্ৰচুৰ উপাৰ্জন জমা কৰি থাকিবা। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হৈ থাকিব সেইবাবে কেতিয়াও বিৰক্ত হ'ব নালাগে। সন্তানসকলে কয় - বাবা, সত্যযুগ কেতিয়া আহিব? বাবাই কয় - সন্তানসকল, প্ৰথমে তোমালোকে কৰ্মাৰ্থত অৱস্থাতো গঢ়ি তোলা। যিমান সময় পোৱা কৰ্মাৰ্থত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। সন্তানসকলৰো নিৰ্মোহী হ'বলৈও বহুত সাহস লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ নিৰ্মোহী হ'ব লাগিব। নিজৰ অৱস্থা বহুত উচ্চ কৰি তুলিব লাগে। পিতাৰ হৈছা যেতিয়া পিতাৰ অলৌকিক সেৱাতে লাগি যাব লাগে। স্বভাৱ বহুত মধুৰ হ'ব লাগে। মনুষ্যক স্বভাৱেই বহুত অসন্তুষ্ট কৰে। জ্ঞানৰ যি তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, তাৰ দ্বাৰা নিজক পৰীক্ষা কৰি থাকিবা। যিবোৰ ডিফেক্ট (ফুটি) আছে সেইবোৰ দূৰ কৰি পিয়ৰ ডায়মণ্ড (শুদ্ধ হীৰা) হ'ব লাগে। অলপো যদি ডিফেক্ট (ফুটি) থাকে তেন্তে মূল্য কম হৈ যাব সেইবাবে পৰিশ্ৰম কৰি নিজক মূল্যবান হীৰা কৰি তুলিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰা এতিয়া পিতাই নতুন সৃষ্টিৰ সম্বন্ধৰ পুৰুষাৰ্থ কৰায়। মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া বেহদৰ পিতা আৰু বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰৰ লগত সম্বন্ধ ৰাখা। এজনেই বেহদৰ পিতা যিয়ে বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি তোমালোকক অলৌকিক সম্বন্ধত লৈ যায়। সদায় যাতে এইটোৱে স্মৃতি থাকে যে আমি ঈশ্বৰীয় সম্বন্ধৰ হয়। এই ঈশ্বৰীয় সম্বন্ধই সদায় সুখদায়ী হয়। অচ্ছা!

কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা অতি মৰমৰ, অতি স্নেহী সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ আন্তৰিক স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

অব্যক্ত বাপদাদাৰ মধুৰ মহাবাক্য (ৰিতাইজ)

সফলতা-মূৰ্ত্ত হ'বলৈ মুখ্য দুটাই বিশেষত্ব লাগে - এটা পিয়ুৰিটি (পবিত্ৰতা) আনটো ইউনিটি (একতা)। যদি পিয়ুৰিটিৰ অভাৱ আছে তেন্তে ইউনিটিৰো অভাৱ হ'ব। পিয়ুৰিটি কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্য ব্ৰতক কোৱা নহয়, সংকল্প, স্বভাৱ, সংস্কাৰতো পিয়ুৰিটি। ধৰি লোৱা এজনৰ আনজনৰ প্ৰতি ঈৰ্ষা বা ঘৃণাৰ সংকল্প আছে তেন্তে পিয়ুৰিটি নাই, ইমপিয়ুৰিটি (অপবিত্ৰতা) বুলি কোৱা হ'ব। পিয়ুৰিটিৰ পৰিভাষা হৈছে কোনো বিকাৰৰে অংশ মাত্ৰও নথকা। সংকল্পতো যাতে কোনো ধৰণৰ ইমপিয়ুৰিটি নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকল নিমিত্ত হৈছা - অতি উচ্চ কাৰ্য সম্পন্ন কৰিবলৈ। নিমিত্ততো মহাৰথী ৰূপৰে হৈছা নহয় জানো? যদি লিষ্ট (তালিকা) প্ৰস্তুত কৰা হয় তেতিয়া লিষ্টতো সেৱাধাৰী তথা সেৱাৰ নিমিত্ত হোৱা ব্ৰহ্মাৰ

সন্তানসকলকেই মহাৰথীৰ লিষ্টত ধৰা হয়। মহাৰথীৰ বিশেষত্ব কিমানলৈকে আহিছে? সেয়াতো সকলোৱে নিজে জানে। মহাৰথী যিসকলক লিষ্টত ধৰা হয় তেওঁলোক আগলৈ গৈ মহাৰথী হ'ব অথবা বৰ্তমানৰ লিষ্টত মহাৰথী হয়। সেইবাবে এই দুটা কথাৰ ওপৰত মনোযোগ দিব লাগে।

ইউনিটি অৰ্থাৎ সংস্কাৰ-স্বভাৱৰ মিলনৰ ইউনিটি। কাৰোবাৰ সংস্কাৰ আৰু স্বভাৱ নিমিলিলেও চেপ্টা কৰি মিলোৱা, সেয়া হৈছে ইউনিটি। কেৱল সংগঠনক ইউনিটি বুলি কোৱা নহ'ব। সেৱাধাৰী নিমিত্ত হোৱা আত্মাসকলে এই দুটা কথাক বাদ দি বেহদৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হ'ব নোৱাৰে। হদৰ হ'ব পাৰে, বেহদৰ সেৱাৰ বাবে এই দুটা কথা লাগে। শুনাইছিলোঁ নহয় - ৰাসত তাল মিলালেহে ৰাহ-ৰাহ হয়। গতিকে ইয়াতো তাল মিলাব অৰ্থাৎ ৰাস মিলাব লাগে। এনেকৈ সকলোৱে নকয় জানো যে ইমানবিলাক আত্মা যিয়ে জ্ঞান বৰ্ণনা কৰে এওঁলোকে এটা কথাই কয়, এওঁলোক সকলোৰে এটাই টপিক (বিষয়), এটাই শব্দ? সেইদৰে সকলোৰে স্বভাৱ আৰু সংস্কাৰ ইজনৰ লগত সিজনৰ মিলিলে তেতিয়া কোৱা হ'ব ৰাস মিলোৱা। ইয়াৰো পৰিকল্পনা কৰা।

যিকোনো দুৰ্বলতাক নাশ কৰিবলৈ বিশেষ মহাকালী স্বৰূপ শক্তিসকলৰ সংগঠন লাগে যিয়ে নিজৰ যোগ-অগ্নিৰ প্ৰভাৱত দুৰ্বল বাতাৱৰণক পৰিৱৰ্তন কৰি দিব। এতিয়াতো ড্ৰামা অনুসৰি প্ৰত্যেকৰ চলন ৰূপী দৰ্পনত চুড়ান্ত ফলাফল স্পষ্ট হ'ব। আগলৈ গৈ মহাৰথী সন্তানসকলে নিজৰ জ্ঞানৰ শক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেকৰ চেহেৰাত তেওঁলোকৰ কৰ্ম-কাহিনীক স্পষ্টকৈ দেখা পাব। যেনেকৈ তামসিক ভোজনৰ দুৰ্গন্ধ বুজি পোৱা যায়, তেনেকৈ তামসিক সংকল্প ৰূপী আহাৰ স্বীকাৰ কৰা আত্মাসকলৰ ভাইৱেচন (প্ৰকল্প)ৰ দ্বাৰা বুদ্ধিত স্পষ্টৰূপত ধৰা দিব, ইয়াৰ যন্ত্ৰ হৈছে বুদ্ধিৰ লাইনৰ স্বচ্ছতা। যাৰ এইটো যন্ত্ৰ শক্তিশালী হ'ব তেওঁ সহজে জানিব পাৰিব।

শক্তিসকল বা দেৱতাসকলৰ জড় চিত্ৰবোৰতো এইটো বিশেষত্ব আছে, কোনো পাপী আত্মাই নিজৰ পাপ তেওঁলোকৰ আগত লুকুৱাব নোৱাৰে। নিজেই এনেকৈ বৰ্ণনা কৰি থাকে যে মই এনেকুৱা হয়। তেন্তে জড় স্মাৰকতো অন্তকাললৈকে এইটো বিশেষত্ব দেখা পোৱা যায়। চৈতন্য ৰূপত শক্তিসকলৰ এইটো বিশেষত্ব প্ৰসিদ্ধ হৈছে সেইবাবেতো স্মাৰকতো আছে। এয়া হৈছে মাষ্টৰ সৰ্বজ্ঞৰ স্থিতি অৰ্থাৎ নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) অৱস্থা। এইটো অৱস্থাও প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) অনুভৱ হ'ব, হৈ গৈ আছে আৰু হৈ থাকিব। এনেকুৱা সংগঠন তৈয়াৰ কৰিছানে? তৈয়াৰতো কৰিবই লাগিব। এনেকুৱা অগ্নি শিখাত (পিতা) বিলীন হ'বলৈ ইচ্ছুক চগাপোক (আত্মা)ৰ নিচিনা সংগঠন লাগিব, যাৰ প্ৰতিতো খোজত পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতা হ'ব। আত্মা।

বৰদান: সেৱা কৰি থাকিও স্মৃতিৰ অনুভৱৰ দৌৰ লগাওঁতা সদায় লবলীন (স্নেহত বিলীন) আত্মা হোৱা স্মৃতিত থাকা কিন্তু স্মৃতিৰ দ্বাৰা যি প্ৰাপ্তি হয়, সেই প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতিক আগবঢ়াই নিয়া, ইয়াৰ বাবে এতিয়া বিশেষ সময় আৰু মনোযোগ দিয়া যাৰ দ্বাৰা জানিব পাৰা যে এওঁ অনুভৱৰ সাগৰত বিলীন হৈ থকা লবলীন আত্মা। যেনেকৈ পবিত্ৰতা, শান্তিৰ বাতাৱৰণৰ অনুভৱ হয় তেনেকৈ শ্ৰেষ্ঠ যোগী, লগনত মগন হৈ থাকোঁতা হয় - এইটো অনুভৱ হওক। জ্ঞানৰ প্ৰভাৱ আছে কিন্তু যোগৰ সিদ্ধি স্বৰূপৰ প্ৰভাৱ হওক। সেৱা কৰি থাকিও স্মৃতিৰ অনুভৱত ডুবি থাকা, স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ অনুভৱৰ দৌৰ লগোৱা।

স্লোগান: সিদ্ধিক স্বীকাৰ কৰি লোৱা অৰ্থাৎ ভৱিষ্যত প্ৰালঙ্কক ইয়াতে সমাপ্ত কৰি দিয়া।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমবৰ্ক

ব্ৰহ্মা পিতাই নিশ্চয়ৰ আধাৰত, আত্মিক নিচাৰ আধাৰত, নিশ্চিত ভাৱীৰ (হ'বলগীয়া ঘটনা) জ্ঞাত হৈ চেকেণ্ডত সকলো সফল কৰি দিলে, নিজৰ বাবে একো নাৰাখিলে। গতিকে স্নেহৰ প্ৰতীক হৈছে সকলো সফল কৰা। সফল কৰাৰ অৰ্থ হৈছে শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যত লগোৱা।